

KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUND'S FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT. . . .

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

◀ ◀ ◀ ◀ ◀ ◀ UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND. ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶

35. AARG.

15. September 1919.

Nr. 15.

Kvinders Arbejde — Kvinders Løn.

Ligelønsprincippet vedtaget i den danske Rigsdag.

Det lyder som et Eventyr — men er ikke desto mindre Virkelighed.

Trods alle velmente Forsøg paa fremdeles at stemple Kvinderne som 2den Klasses Arbejdere, trods alle Begrundelser om deres mindre Anvendelighed, større Sygelighed, færre Fornødenheder og mindre økonomiske Forpligtelser m. m. har Landets lovgivende Forsamling enstemmig underkendt Værdien af disse Argumenter og anset det for Ret, at der fastsættes samme Løn for Kvinder og Mænd i samme Tjenestestilling.

Et uhyre moralsk og økonomisk Tryk er derfor løftet fra Kvindernes Skuldre. Ryggen rankes, Selvtilliden vokser, Ansvarsfølelsen øges — paa lige Fod med mandlige Kollegaer og Kammerater skal der nu tages fat paa Arbejdet. Staten som Arbejdsgiver har stillet sig paa Kvindernes Side i den Kamp, der er ført og stadig skal føres mod Udbytning af Kvinders Arbejdskraft, og med denne stærke Forbundsfølelse ved Siden skal Kam-

pen fortsættes med fordoblede Kræfter.

Man advarede Kvinderne og sagde: „Samme Løn for Mand og Kvinde i samme Tjenestestilling vil være den bedste Hjælp, Mændene kan faa i Konkurrencen med Kvinderne“. Advarslen var uden Virkning; vi under gerne Mændene denne „Hjælp“, ønsker ikke at „beskyttes“ af lavere Lønsatser. Der, hvor vi ikke kan klare os paa lige Fod, maa vi bukke under. Vore Krav var paa dette som paa andre Punkter aldrig dikterede af ensidige Kvindeinteresser, men af Samfundsinteresser. Det er vor Overbevisning, at Samfundet staar sig bedst ved at kunne udvælge sine Arbejdskraft efter Kvalifikationer og ikke efter Køn eller Prisbillighed, og det, vi tilstræber er, at Mænd og Kvinder bliver Arbejdsfæller og ikke Konkurrenter.

Vort Haab er, at den Sejr, der er vunden, skal blive til Gavn baade for Mænd og Kvinder og til Gavn for det Arbejde i Statens Tjeneste, de som ligestillede Kollegaer skal udføre.

* * *

Den lige Løn i Rigsdagen.

Folketinget.

Resultatet af Behandlingen af det store Lønningslovforslag i Folketinget kan for Kvindernes Vedkommende maaske bedst under eet sammenfattes i de Ord, med hvilke Finansministeren omtalte Ligelønsspørgsmaalet i sin Tale den 23. Juli, nemlig deri, at „selve dette, at

dette Lovforslag skal gælde baade for Mænd og Kvinder

synes der ikke at være nogen Uenighed om“ — altsaa i, at man ved denne Lejlighed endelig vil give en Lønningslov, som ikke i Virkeligheden er

to Love, een for Mænd og en anden — med ringere Vilkaar — for Kvinder.

Efter Lovforslagets Forelæggelse talte Medlemmer fra samtlige politiske Partier, og en stor Del af Talerne kom ind paa Ligelønsspørgsmaalet.

Venstre:

Folketingsmand Søren Svendsen (Venstre) gjorde Rede for Grundene til, at han mente, at Kvinder skulde lønnes lavere end Mænd: Kvinder kunde ikke udføre samme Arbejde, de havde flere Sygedage, de var som Regel ikke Forsørgere, en god Løn vilde „trække Kvinderne bort fra Hjemmet“ o. s. v.